

Xavi Sarrià: “Hem de combatre el relat cultural de l’extrema dreta”

Roger Palà

Estàs presentant noves cançons després del teu primer disc en solitari. Un EP amb quatre cançons com [“Alliberar-nos”](#), [“Quan ens tornem a abraçar”](#) o [“A ple pulmó”](#). Són cançons amb un punt de nostàlgia, que parlen de lluites perdudes, de resistència malgrat l’adversitat... És això el que surt als 40 anys?

Les cançons són les que sento en cada moment, i evidentment no sents el mateix quan en tens 40 que quan en tens 20. Crec que sempre he intentat ser sincer, i reflectir sentiments i emocions. Si mires enrere, cap a les primeres maquetes d’Obrint Pas, és clar que són molt diferents i han passat molts anys, però aquestes cançons són la continuació natural de tot el que he sigut. Tenia ganes d’enregistrar temes nous amb el grup, El Cor de la Fera, perquè, quan vaig començar el projecte en solitari, la banda no estava formada. Ara hem estat girant tot un any amb les cançons del primer disc, *Amb l’esperança entre les dents*, i volíem reflectir en un EP el so que hem anat treballant en directe.

És difícil mantenir compromís, ideologia i pensament crític quan tens fills i una vida més integrada?

La criança i els fills et canvien moltes coses. Ara tinc altres horaris i prioritats que quan tenia el grup amb 20 anys. Fem un altre tipus de vida, però estem en relació amb una xarxa de pares i mares que compartim inquietuds vitals, i dins d’aquesta xarxa hi ha la mateixa visió crítica i militant del món. Les cançons parlen de com hem après de viure amb les nostres contradiccions, de com l’esperança ha sigut una eina de lluita per tirar endavant en el dia a dia, en els moments complicats. “Alliberar-nos” parla que passen els anys i d’alguna manera seguim dempeus, encara que som diferents i tenim altres maneres de viure. I la part més bona: que veiem que hi ha molta gent jove que pren el nostre relleu.

Foto: Helena Olcina

“Quan vam començar, no sabíem ni tocar... Avui, en canvi, els grups s’organitzen molt més seriosament des del principi”

Quines diferències veus entre el moment que Obrint Pas va començar a fer música i l’ara? Ho veus més fàcil, amb les xarxes socials... O és més complicat perquè hi ha més competència?

Són reptes diferents. Però és clar que és molt diferent ara que fa 20 anys. Fa alguns dies comentàvem amb l’Àlex, d’Inadaptats, que en la nostra època no sabíem ni tocar, no teníem Internet, ni la possibilitat d’escoltar tanta música com ara. Ho fèiem per passió, i per passar-ho bé, sense calcular com aniria tot. Amb en Litus, de Propaganda pel Fet!, la nostra discogràfica i ‘management’, ho hem comentat mil cops: si no sabíem ni fer una prova de so ni què era un ‘road manager’! Avui tot ha canviat molt. Abans només teníem els concerts per donar-nos a conèixer, i ara les xarxes socials són prioritàries. Abans no hi havia infraestructura, i ara hi ha una allau de concerts i de festivals. Abans anàvem més a poc a poc; ara pots anar molt de pressa. I els grups s’organitzen més seriosament des del principi i saben cap a on van.

Sentiu que heu creat escola?

Després de la crisi dels anys vuitanta, que va ser molt forta, el País Valencià pràcticament era un desert musical. I des de llavors i quasi del no-res s’ha creat una escena molt bèstia que avui en dia és capdavantera ja no només als Països Catalans sinó a tot l’Estat. Hem d’estar orgullosos d’haver-hi contribuït des de baix de manera col·lectiva. Vam generar col·lectivament una cultura de resistència que a finals dels anys noranta va unir diferents sensibilitats d’un teixit social que es despertava. Em segueix sorprenent que tot això quallés i agafés potència.

Foto: Helena Olcina

“Al País Valencià sembla que hi ha més normalitat, però no hem de perdre mai la cultura de resistència”

Aquesta cultura de resistència, ara que està consolidada, pot institucionalitzar-se en excés?

És un risc. Però el problema de la música en valencià és que partim d'una situació de minorització. És un miracle que desenes de grups de joves, quan fan un grup, triïn cantar en valencià i no en castellà o en anglès. Perquè la pressió de les indústries culturals és molt gran. Ara sembla que hem assolit una certa normalitat, però no hem de perdre mai aquesta espurna de resistència i el sentiment de lluita, perquè al final estem resistint en una cultura minoritzada. Som dèbils encara que estiguem vivint un moment potent. Ningú ens garanteix que passarà d'aquí a 10 o 20 anys.

Fins a quin punt ha estat la música un element clau en el canvi polític al País Valencià?

La música és un element clau en la creació de cultures juvenils. És la manera com els joves s'identifiquen. La música ha estat una eina per normalitzar el nostre discurs polític, difondre'l i lluitar contra la criminalització. I també per arribar a molts altres joves que no parlaven valencià. Ha estat important per identificar-nos com a col·lectiu, per trobar-nos, per socialitzar-nos i sentir-nos forts sabent que no estàvem sols. Personalment sempre he intentat fer cançons d'esperança per trencar aquesta dinàmica de perdedors. Som capaços d'anar a més. I la música ha estat un motor per a la nostra generació, la primera que va poder estudiar en valencià en la història. Ha ajudat al fet que s'anessin amplificant els nostres punts de vista.

“A ple pulmó” també és una reivindicació de la petita geografia, del vostre tros de món.

Fins a quin punt és important construir el relat sobre la mateixa identitat?

Tant les cançons com els videoclips els he treballat molt amb el periodista i activista David Segarra, amb qui portem tota la vida lluitant junts i compartint molts punts de vista. En temps de pantalles, de sobreinformació, d'aquesta globalitat tan bèstia que vivim, hem intentat parlar de coses com la despoblació, defensar els pobles petits, la ruralitat, les arrels, la defensa de la terra, de l'Horta, la defensa, en definitiva, de la comunitat. Volíem tornar als orígens, a la saviesa popular, a aquelles lluites que ens han fet avançar durant tant de temps i tantes generacions. "A ple pulmó" és un homenatge a l'Aplec dels Ports, metàfora d'aquesta geografia de pobles xicotets que es perden en la gran modernitat.

Foto: Helena Olcina

Foto: Helena Olcina
Anterior Següent

“Creix el feixisme i tornen temps difícils, però cal posar en valor que la gent ara surt més al carrer i planta cara”

Som en un moment en què l'extrema dreta ha encarat el combat cultural per apropiar-se, per exemple, els referents del món rural.

És un combat cultural que s'està lluitant. Veiem com l'extrema dreta s'està intentant apoderar d'una part del discurs de la ruralitat, i nosaltres el que fem és combatre això, desmuntar el seu fals relat. En David tuitejava l'altre dia que és un mite que el món rural voti la dreta. Nosaltres sempre hem intentat parlar de les arrels i de la saviesa popular des dels valors positius i els aspectes transformadors: les terres comunals, la perspectiva ecologista... I al final, evidentment, tota la gent implicada en aquesta lluita està lluitant contra el discurs del feixisme.

Heu estat puntal de la lluita antifeixista. Al País Valencià coneixeu bé els perills del feixisme postmodern. Què sents quan veus que partits com Vox poden agafar tanta força?

La veritat és que després de tantes majories absolutes del PP resulta una mica desencoratjador... Però en realitat això és el que ja hi havia; el que passa és que la dreta s'ha dividit en diferents partits. El discurs de Vox fa explícita aquesta tendència 'ultra' que ja existia. Intento mirar-m'ho en positiu. Tenim clar que tornen temps difícils, però valoro tota la gent que està sortint al carrer per plantar cara, amb un nivell de mobilització que no existia quan vam patir les primeres majories absolutes del PP fa 20 anys. El Nou d'Octubre passat a València va ser espectacular: moltíssima gent jove al carrer per plantar cara al feixisme sense por, i amb el relat mediàtic a la contra. Aquests dies

ha estat l'aniversari de l'assassinat de Guillem Agulló i, repassant retalls de premsa antics de 'Levante', he llegit que a la manifestació que vam fer contra l'assassinat vam ser només 2.000 persones. Érem poca la gent conscient i mobilitzada. Ara, en canvi, hi ha moltíssima més massa social crítica i activa.

Foto: Helena Olcina

“Amb el canvi de Govern al País València vam deixar de sentir-nos acorralats”

Hi ha qui diu que hem de menystenir Vox, no donar-hi importància. Que parlar-ne implica fer-los publicitat... Quina és la millor manera de combatre el feixisme?

Jo crec que s'ha d'enfrontar el feixisme i combatre'l en tots els àmbits, perquè, si no, també va creixent. També entenc la gent que diu que no se n'ha de parlar tant, però la realitat és que el feixisme creix a tot Europa perquè ja estava latent en la societat, i ara hem d'estar preparats per fer-li front. De fet, ja fa molts anys que li fem front.

Hi ha eleccions al País Valencià i sembla que es podrà reeditar el Govern del Botànic. Com valoren els canvis que hi ha hagut tant al País valencià com a València els últims quatre anys?

Després de tants anys de censura i d'invisibilització, no de no aparèixer en mitjans públics, amb el canvi les coses van prendre un punt de normalitat: poder fer concerts, que no et vetin en espais públics per tocar, que et cridin de la ràdio i la televisió públiques per fer entrevistes... Ja és un gran pas. S'ha vist que hi ha una predisposició a fer coses. Hem deixat de sentir-nos acorralats. Però s'ha de seguir alimentant tota la gent que treballa des de la base i ha fet possible aquesta xarxa de resistència, perquè és el que et permet tirar endavant en moments difícils. I no hem de perdre de

vista que al final la música i la cultura l'alimenta la gent jove, que ha de tenir espais propis d'autogestió.